

Føroyingar rætt nokk frítt lurtu eftir øllum, ið sent verður úti í heimi; men teir mugu tá minst hava eitt lurt ið kostar fleiri hundrad krónur og brúkar hartil foluliga nógv ravnagn um árið. Hetta hevur sjálvsagt eingin ráð til uttan hann, sum ríkur er, og verða tey ríku tí so nær sum eina um gleðina og gagnið av radio í Føroyum.

At hetta ikki er beint, er lætt at siggja, tí tey ríku hava mangar vegir til mentum; men tey fátaðu fáar; men at fáa tað broytt er ikki so lætt. Ein víð-yarpari í Havn í sama stíl, sum teir nú hava fingið ein í Reykjavík, vil ikki standa seg av tí gjaldi, sum lurtarar um landið kunnu lata, verður sagt. Tað kann vera; men vegna tess, at málið er eitt allment ment-unarmál, má hitt allmennna vera lutikið í kostnaðinum, so tað munar.

Kunnleiki er makt, sigst, og eitt so fáment og fjarskotið fólk, sum Føroyingar, hevur ikki ráð til at latað nakad óroynt, sum kann fara teir fram í siðmenning. Ein royndur lutur er nú tann, at hitt allmennna hevur

gjort hesum máli til frama; men tað er enn verri, at her eru lagdir steinar í vegin við teirri lóggávu, sum framd er hesi síðstu árin, og við tí óljóði, sum tær tráðleysu telegrafstöðurnar halda her.

Ættlan lógtingsins við teirri telefonlóg, sum framd var fyrri ári síðani, var tann, at lógtíngið skuldi hava einarett til radiosendarar í Føroyum, og at tær radiostøðir, sum her eru fram-annundan, skuldu ganga inn undir ræði tingsins. Í hesum máli tóku ríkisstjórnin og ríkisdagurin lógtíngið av ráði, so úrslitið er tað, at nú eru fleiri, ið hava radiosendarastøðir her: Stóra Nordiska, Telefon-driftin og, innan langt um líðir, „Det danske Fyrvesen“. Alt verður tí hitt bera óskil. Hver sendarin ger øðrum ónáðir, og allir gera teir lurtarar nógv fortred við sínum buldri og skrenji fram um alt skrenjar hin stóri Marconi-sendarin í Havn.

Meðan hetta ólagið er, gerst sjálvsagt einki. „Radio“ er inntil víðari eitt privilegium fyrri tey ríku í Føroyum.

R. Rasmussen.

Et grufuldt Familie-Drama.

En russisk Ingeniør, der levede som dansk Husmand, dræber med Øksehug sin Kone, sine to voksne Børn og sin Svigermoder, tænder Ild paa Huset og hænger sig selv.

Medens Kirkeklokkerne ringede Paaskestilheden indover Lande, er der i den lille danske Landsby Bjergsted, 4—5 Kilometer nord for Jyderup, udspejlet et grufuldt og blodigt Drama.

Det er en af de Tragedier, Omvæltningen i Rusland har skabt saa mange af, som i den gryende Skærtorsdagsmorgen har fundet sin Afslutning i et frygteligt Drama, der har udslettet fem Menneskeliv og har rystet alle Sind i den lille sjællandske Landsby.

For snart en halv Snæs Aar siden kom en ca. 35-aarig Russer, Victor Votkevitch, til Bjergsted, hvor han købte et lille Husmandssted, paa hvilket han søgte at skabe et Hjem til sig, sin Kone, sine to Børn og senere sin Svigermoder. Den fremmede Mand var en russisk Ingeniør, der i 1918 var flygtet fra sit Fædreland. Han søgte paa det erhvervede Husmandssted at skabe sig en Eksistens ved at drive et Hønseri, der efterhaanden naaede en betydelig Størrelse og nu talte henved 3000 hvide Italianere.

Han og hans Familie levede jævrigt som en dansk Husmandsfamilie. 6 Køer, 1 Hest og nogle Kalve havde han paa Stalden.

Det var nemt for Bjergsted-beholderne at se, at Ingeniør-Familien havde kendt bedre Dage. Det havde den ogsaa. Victor Votkevitch var af en rig russisk Slægt og hans Svigermoder var Enke efter en russisk Oberst.

Trods den fine Herkomst omgikkes Votkevitch sine Naboer, som var en af deres egne. Han var særdeles godt lidt af alle. Det Budskab, der Skærtorsdag Morgen lød ud over Egen: Votkevitch har med Øksehug dræbt hele sin Familie, og sit eget Liv har han udslettet med et Reb om sin Hals, kom som et Lyn fra en klar Himmel.

De forfærdelige Enkeltheder i Dramaet.

Jyderup. Lidt over Kl. 5 Torsdag Morgen opdagede nogle Naboer, at det brændte i et Hus, der ejes af den russiske Ingeniør Votkevitch, der driver Hønseri og Landbrug paa Husets Tilliggende, c. 4—6 Tdr. Ved at trænge ind i Huset fandt de, at der var tændt Ild i Halm, som var blevet slæbt ind i Huset og overhældt med Petroleum. Det lykkedes at slukke Branden, men da man søgte efter Beholderne fandt man, at Votkevitchs Hustru, hans 19-aarige Son Eugen, hans 16-aarige Datter Milla og hans Svigermoder, der boede hos dem, alle laa endnu, men døde i deres Senge, dræbte med Øksehug. Paa Loftet fandt man Votkevitchs Lig. Han havde hængt sig.

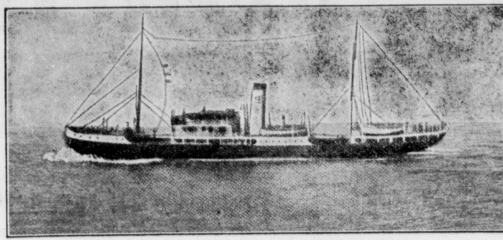
Votkevitch har antagelig ved 4-Tiden begaaet sin forfærdelige Gerning i et Anfald af Sindssyge og økonomisk Depression. Han, der er 45 Aar gammel, indvander for 8 Aar siden, fordrevet af Revolutionen fra Rusland og har siddet meget smaat i det, da han ikke havde nogen Formue. Det er sikkert økonomiske Sorger, der har drevet ham ud i Ugerningen.

Dyrene skule ikke lide Døden i Flammerne.

Efter at have sat Ild paa har Votkevitch lukket sine Køer og sin Hest ud af Stalden. Dyrene har ikke skullet lide Døden i Flammerne. Dem har han tænkt paa i disse frygtelige Øjeblikke, for han gik op paa Loftet for at hænges sig. Han er krøbet op paa en Hanebjælke, har fastgjort Rebet helt oppe i Bygningen og er derefter sprunget ned.

De dræbtes Ansigtstryk var ikke fortrukne, men vidnede om, at Slagene havde været øjeblikkeligt dræbende. Der havde i intet Tilfælde fundet

Føroya ferða- og farmaskip

„Tjaldur“.

Friggjamorgunin 20. í h.s. m. leggur »Tjaldur« frá bryggjuni í Keypmannahavn, byrjandi summarsins snarferð: Føroyar—Keypmannahavn.

3 ár í ring hevur P/f. Skipafelagið Føroyar við sínum frálíka skipið »Tjaldur« óbroytt hildið hetta ferðasamband, og má tað sigast, at sum skipið av Føroyingum og øðrum var fagnað, tá ið tað byrjaði siglingina, so er hesin fagnaður nórður hesi 3 árin, og skipið hevur vunnið sær so gott orð, at tað nú er eitt avgjort óumverligt lið í ferðasambandinum við meginheimin.

At »Tjaldur« fyrri 3 árum síðani byrjaði sína sigling, og at tað var eitt tilhórhóskandi far, sum ferðafólkunum dámdu væl og høvdu lyndi til at nýta framum hinu skipuni, ið sigldu Føroyar, skumpaðu undir hinu skipafelaginu, ið høvdu skip siglandi higar, at seta nýggjari og stórri skip inn í staðin fyrri tey gomlu.

Tað var sagt, tá ið Skipafelagið byrjaði hesa snarferð beinleiðis til Keypmannahavnar, at hon ikki vildi bera seg peningaliga. Men aftaná hesi 3 farnu árin hevur felagið vunnið sær ein fremstætt við sínum skipið, hóast hinu skipafelaginu hava nýtt stórri og fleiri skip til teirra Føroya-sigling. »Tjaldur« vil óivað halda tað aðalpláss imillum ferða- og farmaskip, sum tað hevur vunnið sær.

Sum salslónir eru tekkjuligar, so eru komurini eisini stór og hugnalig bæði á fyrsta og øðrum plássi. Skipið er dygdargott sjóskip, og manningin, sum umsjónina hevur við ferðafólkunum, er so kend fyrri sltt blíðni og beinasemi, at tað er ónýtt at endurnýggja tað her. Tað ger ikki ferðafólkunum mun, um tey ferðast á fyrsta ella øðrum plássi, manningin er altíð blíð og tí. Hetta festir ikki minst tann ans, sum skipið vann sær við byrjanin.

1200 ferðafólk um árið fara og koma við tí fagnaða skipið. Viðvíkjandi farmflutningi hevur skipið eisini verið á odda.

nogen Kamp Sted. De dræbte er utvivlsomt gaet sovende i Døden uden Lidelser.

Sonnen, der studerede, var netop kommet hjem for at holde Paaskeferie.

Den 19-aarige Son, Eugen, skildres som en smuk og dygtig ung Mand. Han tog i Fjor Studentereksamen fra Skolen i Hong og læste nu til Læge. Han var netop Tirsdag Aften kommet hjem fra København for at holde Paaskeferie. Sammen med sin 16-aarige Søster Ludmilla, der nu til Sommer skulde have taget Realeksamen, var han Onsdag Aften til Ungdomsselskab paa Ørresø Savværk. De kom først hjem ved 2-Tiden om Natten.

Biblen laa opslaaet paa Bordet.

Paa et Bord inde i en af Stuerne laa der nogle Breve, som Votkevitch antagelig har skrevet umiddelbart efter Drabene. Paa samme Bord laa ligeledes en russisk Bibel opslaaet. Formodentlig har den livstrætte Mand læst i denne Bog i sine sidste Øjeblikke.

I samme Stue stod et Radioapparat; det var stillet ind paa Moskva. Maaske Familien den sidste Aften den levede lyttede til de hellige Klokker i Kreml.

Det er nu godt gjort, at Votkevitchs økonomiske Forhold var daarligere. Han skyldte 6000 Kr. væk, og hans Æresfølelse var for stor til, at han paa nogen Maade vilde modtage økonomisk Hjælp af andre.

Den radikale Partiledelse.

Det Radikale Partis Formand C. Th. Zahle er fratraadt som Partiets Formand, da han til Efteraaret bliver Landstingsmand.

I et radikalt Partimøde valgtes Folketingsmand Dr. P. Munch til Formand i Stedet for Zahle.

Norðmenn og Íslendingar togast um sildaveiðuna í Íslandi.

Sum kunnugt er, hava Norðmenn fíyr og útnýtt stóra sildaveiðu í Íslandi, so stórtingna og umfangandi, at nevnan var hon javnstór vorðin av Íslendinga ávum eina.

Men so er, og so fer, har fremmandir koma inn í eitt land og dríva stórdríft. Tað kann tykjast hent í fyrstuni, men tá tíðir líða, roynist tað oftast landsmonnum tvørígt og óhent.

Á stórfundi Íslendska fiskifelagsins 10.—11. januar í ár var millum annað eisini hetta mál til umrøðu.

Sum er, eru tað stórkapitalist-felag norsk-íslandsk ella íslandsk-norsk, sum átt hava sildaoluværkin: »bræðslustøðir«, og hava somu ónøllur hingið uppi við tær, sum hanga uppi við alla privatkapitalismu, har hon sleppur framat vinningi. Hitt fúla svikamáli á Krossanisi tveimur árum síðani, sum entá hægsti maður í landinum var vavdur uppi, er enn íslendskum javnaðarmonnum í minni.

Á áðurnevnda fundi Fiskifelagsins bendu nakrir roðarar á samvinnu við Norðmenn um sildaveiðuna og serliga sildasøluna, meðan aðrir hildu fram hugsanina um ríkishandil við sild og sildalýsi ella sildamjøli. Seinni hevur verið orðaskiftið um málið í bløðunum. Í »Visir« 18. februar endurnýggjar Óskar Halldórsson nakad av tí, hann segði á fundinum, og er tí vert at geva gætur sum tekin á, hvussu góðir Íslendingar halda um vinnu og handil Norðmanna í Íslandi.

Hann skrivur:

»Viðvíkjandi samvinnu við Norðmenn helt eg tí fram, at eg havi altíð verið og eri enn ímóti samvinnu við teir í sildavinnuveginum, og at við eiga at fáa teir burtur úr landinum og síðan reka teir av havi okkara

við. Eg segði ennmeira, at Ingvar Guðjónsson, útgerðarmaður, hevði latið norsk bløð flyta tað ummæli eftir sær í heyst, at samvinna við Norðmenn var eftirynskjandi. Norðmenn hava verið í sjeýnda himni síðan. Harumframt bendi eg á, at her hevur verið hvøðin sama vísa bæði á fundum og í bløðum. Tað, sum er at vinna hjá okkum í núverandi samvinnu við Norðmenn, er tað, at teir bæði salta sild sína í landi og hava óhefta atgongu til »bræðslustøðir«; fáa teir síðan óheftan útlutnings-rætt til 40% av saltsildini, meðan norsk-íslendsk nevnd ger av, hvussu mikið ið saltað skal verða.

Í summum av hesum er kanska nakad víl, tí er ikki at nokta; men ikki er hetta leiðin, ið fram skal verða hildin. Leiðin, ið farast skal, er tann, at Íslendingar einsamallir ognast alla íslendsku sildina og hava einsamallir alt arbeiðið av henni á landi við lógvernd ríkisins:

1. Við tí at bygdar verða sildaverksmiðjur frá Faxaflou til Eystjarðar.
2. Siga upp kjøltollsemjuna við Norðmenn og koyra teir burtur úr landinum.
3. Tínesta taka grundfasta ríkis-einasolu á allari sild og øllum sildaúrtøkum.

So er áskoðan manna har viðvíkjandi at hava samvinnu við Norðmenn.

Flekjaraløn við enskum trolarum. Hetta mál hevur ofta verið frammi fyrri felagnum; men vegna tess, at fiskimenn, sum fara við enskum trolarum, halda seg uttanfelags — spara 6 kr. — er einki gjørt við hetta máli meira enn tað, at blaðið F. F. einar tvær ferðir hevur nomið við tað.

Í 1920 og fram eftir var flekjaralønin frá 7 sterling pundum um vikuna og uppeftir, og var hetta avbera góð løn; men arbeiðið var eisini fagarbeiði ella nersagt specialarbeiði. Lønin lækkaði so seinni við og við, til hon nú er komin niður í 3 sterling pund um vikuna, (í fjór var hon tó 3½). Ein dúligur flekjarar úr Havn kom til okkara nú ein dagin og segði okkum frá tilbúðunum við síðsta flekjaralønfallið, og var hann so vorðin, at hann eigur at verða allmannna kendur, sum dømi á byttisligan illnætis atburð frá føroyskum arbeiðarum móti egnum starvsbrøðrum: Nevndi flekjarar kom til enska konsulin her og spurdi eftir flekjaratjansi, sigir hann, og tekkir har at vita, at somu skipini, sum vóru fjfjór, komu aftur í ár og vildu helst hava sama fólkið, men at lønin tíværri var hálvt pund minni. Flekjarin spurdi, hvussu hetta bar til, tí fiskaprisurin var jú gingin upp. Já, svaraði konsulin, ein Føroyingur, (hann nevndi ongan og visti ikki, hvør tað var), hevði skrivað niður, at hann skuldi skaffa enskum trolarafeløgum flekjarar í hópatal til 3 pund, og so læt felagið sjálvsagt ikki ein penny meira. — Flekjarin gitti, at hetta mundi vera ein Sandingur, sum skrivað hevði, tí Sandingar fóru við trolarum herfrá fyrri 8—14 dogum síðani, men konsulin visti einki, og víl vita minni, hvør maðurin er.

Er tað tó so, at her á landi eru menn, sum hava hendan